

KAPITOLA 10

To, co jsem Donavanovi řekla, byla pravda. Dostat se ze zasetých kolejí pro mě bylo důležité, když jsem si připadala bez inspirace. A naše včerejší zkušenost mě rozhodně nabudila. Cítila jsem se připravená k práci. A taky bych *byla*, kdybych věděla, kde mám chrániče na kolena. Dneska mě čekalo lezení přes lavice, a kvůli tomu jsem je od kostymérů dostala.

Znovu jsem si klekla a podívala se pod věšák s oblečením. Chrániče nikde. Vzala jsem z věšáku postupně všechno oblečení a naházela ho na pohovku. Na podlaze zůstal jenom pár conversek. Úplně jsem zapomněla, že je v přířvěsu mám.

„Faith!“ vykřikla jsem ze dveří, jako kdyby byla u mého přířvěsu nepřetržitě k dispozici. Nebyla. Ověřila jsem si čas na telefonu. Za dvě minuty jsem měla být v kostele. Nehodlala jsem zase přijít pozdě.

Seskočila jsem ze schůdků a přitom si všimla svého oblíbeného pomocníka. „Aarone!“

Mluvil s někým ze štábu a vzhlédl, když zaslechl svoje jméno.

„Neviděl jsi moje chrániče na kolena?“

Přiložil si ruku k uchu, jako že mi nerozumí. Mávla jsem nad tím rukou a šla dál. U dveří do kostela stála Faith.

„Faith. Máme nějaké chrániče na kolena navíc?“

„Ty jsi ty svoje ztratila?“

„Myslela jsem si, že jsou v přívěsu, ale nemůžu je najít.“

„Přinesu ti náhradní. Pospěš si, už na tebe čekají.“

„Díky.“

Grant na mě kývl, když jsem se k němu připojila v přední části kostela. Byl to úžasný prostor s tmavými dřevěnými lavicemi i schody ke kazatelně, osvětlený přes tu nejnádhernější vitráž, jakou jsem kdy viděla. Na zdi visela velká tapiserie se slovy: *Matouš 5:44 Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.*

„Ahoj,“ řekla jsem a všimla si řady lidí, kteří stáli podél stěn, připravení vše sledovat. Můj pohled padl na povědomou tvář někoho, koho už jsem viděla s Grantem mluvit. „Kdo je ten chlápek v žabkách?“

„To je můj agent.“

„Wow. Vypadá dost angažovaně.“

Grant obrátil oči v sloup. „To on mě přemluvil, abych vzal tuhle roli. Myslí si, že to zachrání moji reputaci.“

„A fakt potřebuje tak moc zachraňovat? Všude vidím, jak se kolem mačkají tvoje fanynky. A zmíněk o tobě se na internetu objevuje asi tak milion denně.“ Jak říkala Amanda, bylo potřeba Granta přivést na jiné myšlenky. Potřebovala jsem mu pomoci vymanit se z pocitu selhání.

„Bývalo jich ještě víc a většina pozitivních. Nejde ale jenom o fanoušky. Děláme si starosti kvůli producentům

a castingům. Musí vidět, že mám herecký rozsah. Že umím hrát.“

„Jasně.“

Grant se přestal dívat na svého agenta a obrátil se ke mně. „Jsi připravená lézt přes lavice?“

S vědomím holých kolen jsem odpovídala: „Naprosto. Jsi připravený utíkat?“

Usmál se. „Ano. Včera jsem dostal tvoji zprávu a zkusil ti napsat, ale bylo už po desáté. Zabavuje ti tvůj táta v deset večer telefon?“

Štvalo mě, jakou reputaci si tady táta vybudoval – a že jsem já pak vypadala jako dítě. Nejsem žádné dítě. „Ne, nezabavuje. Už jsem spala. Po tom dobrodružství jsem byla utahaná. Šli jsme s klukem, co mě doučuje, do opuštěného domova důchodců a našli tam drogového dealera.“

„Cože? Nevím, jestli zrovna tohle je řešení našeho problému s chemií.“

Usmála jsem se. „Jo, to vyznělo blbě. Tak jsem to nemyšlela. V drogách nejedu. Měla jsem spíš říct, že jsme objevili doupe drogového dealera a museli pak zdrhat.“

„To byla ta múza, o které mi říkala moje ochranka?“

„Ano.“

„Máš lektora, který ti pomáhá najít múzu?“

„Teď ano,“ odpověděla jsem.

Usmál se svým elektrizujícím úsměvem a krokem vpřed vstoupil do mého osobního prostoru. „Nepotřebuješ doučování. Není těžké se do mě zamilovat, když samu sebe necháš.“

„Nepokouším se do tebe zamilovat.“

„No právě.“

Bavili jsme se o našich postavách, ne? „No, Scarlett se do tebe zamilovala... totiž do Benjamina... samozřejmě.“

„Musíš si dovolit stát se jí.“ Vzal mě za ruku a přitáhl si mě o kousek blíž.

Věděla jsem, co se mi snaží říct. Potřebovala jsem se uvolnit a vžít se na place do své postavy. Potřebovala jsem se proměnit ve Scarlett. Přinejmenším na následujících osm týdnů.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak nás sleduje Amanda. Lehce na mě mávla. „Amanda je úžasná, nemyslíš?“ zeptala jsem se Granta.

„Ano, to je. Včera jsem k ní měl tu samou řeč o tom, jak se do mě má zamilovat. Jde jí to líp.“

Rozsvítilo se světlo a na okamžik mě oslepilo. Zamhouřila jsem oči.

„V pohodě?“ zeptal se Remy. „Anebo se z tebe stala opravdová zombie a děsíš se světla?“ Usmál se.

„V pohodě,“ odpověděla jsem. Jenom mě to překvapilo. Na záři reflektorů jsem byla zvyklá. Otočila jsem se zpátky ke Grantovi a vysmekla se z jeho stisku. „Dobře, že dneska se do tebe nemusím zamilovat, jenom se tě pokusit zabít.“

„Připraveni?“ zeptal se Remy.

Rozhlédla jsem se kolem, jestli neuvidím Faith s chrániči, ale nebyla na dohled. „Jdeme na to.“

„Skvělá práce, zombie,“ řekl mi Remy, když jsem trochu kulhavě procházela kolem monitoru. Už jsem chápala, proč potřebuju ty chrániče.

„Parádně jsi ztělesnila smrt,“ dodal Remy.

„Díky,“ odpověděla jsem. Měla jsem stejný pocit. Remy kývl a obrátil pozornost zpátky k záběrům, které se přehrávaly na obrazovce před ním.

Přišla ke mně Faith s párem chráničů v rukou. „Promiň, vím, že jdu dost pozdě. Trvalo mi celou věčnost, než jsem našla náhradní.“

Vzala jsem si je od ní. „Nic se neděje.“

„Můžeš si je nechat na příště.“

„Dobře.“

„Z rozpisu zjistíš, že máte zítra všichni volno. A v úterý bude točit jenom Grant a Frederick.“ Frederick byl herec, který ve filmu představoval mého otce, lorda Lucase.

„Aha, fajn. Tak se uvidíme ve středu.“

Když jsem došla k Amandě, chytila mě za ruku. „Dneska jsi byla skvělá!“

„Děkuju.“ U protější zdi jsem uviděla stát tátu. „Kolik ti bylo, když jsi dostala svou první stálou roli v tele-novele?“

„Patnáct,“ odpověděla.

„A kolik je ti teď?“

„Dvacet.“

„A nemáš zkažený život?“

„Cože?“

Kývla jsem směrem k tátovi, který už došel skoro k nám. „Myslíš, že bys mohla promluvit s tátou, aby si o mě nedělal takové starosti?“ Věděla jsem, že si je dělá. Bylo mi jasné, že proto se tu objevuje tak často a má potřebu dozírat na můj program.

Dorazil k nám v okamžiku, kdy jsem dokončila větu.

Amanda mu okamžitě podala ruku. „Dobrý den, pane Barnes. Já jsem Amanda. Je mi dvacet a ještě jsem si život nepodělala.“

„Díky, Amando,“ řekla jsem. „Fakt jsi mi pomohla.“

Zasmála se. „Je od vás hezké, že tak často jezdíte sem na plac. Čím větší publikum, tím líp.“

„Je zábava to sledovat,“ odpověděl táta.

„Jsi příšera,“ řekla jsem Amandě.

„Myslím to vážně!“

„Já vím, že jo.“ Strčila jsem ji do ramene. „Běž se pobavit s Grantem, než zmizí.“

Ohlédla se na něj přes rameno, už mířil k východu.

„Ano, trenérko,“ řekla mi a vyrazila za ním.

„Ta je zajímavá,“ prohlásil táta.

„Je fakt skvělá. Mám ji ráda.“

„Mám radost, že se tu máš s kým kamarádit.“

„To já taky.“ Založila jsem si ruce v bok. „Tak co si myslíš o téhle nové scéně?“

„Je to krása.“

„To je.“ Bolela mě kolena. Přesunula jsem si váhu z nohy na nohu a snažila se nezkřivit tvář. Táta nemusel vědět, jak mám otlačená kolena. Nelíbilo by se mu to. „Nevěděla jsem, že dneska přijedeš.“

„Měl jsem na téhle straně města schůzku s klientem, tak mě napadlo, že se tu cestou domů zastavím a prohlédnu si tu novou lokaci.“ Po pravé ruce měl rekvizitu, která se dneska nepoužívala, ale nejspíš přijde na řadu pozitíří – velký dřevěný stůl. Na něm stály červené svíčky, z nichž stekl vosk až k patám mosazných svícňů. Jedna ze svíček na

stole ležela spolu s pomačkaným kusem papíru. Táta ji narovnal a papír zvedl. Pak se rozhlédl kolem, jako by hledal koš na odpadky.

„Tati,“ upozornila jsem ho, „tohle jsou hotové rekvizity. Nesahej na to.“

„Cože to je?“

„Tyhle věci tady dal dohromady architekt a rekvizitáři a i to, co vypadá jako odpadky, je součást scény. Takže pěkně pomalu vrať všechno přesně tak, jak to leželo předtím.“

„Jejda.“ Vrátil papír opatrně na místo a svíčku umístil vedle něj.

Usmála jsem se. „Začátečnická chyba.“

„Máma by to věděla.“

„Možná.“

Objal mě rukou kolem ramen a vyrazili jsme k mému přívěsu. „Jak to jde?“

„Dobře... dneska to šlo dobře.“

„A co tvůj nový asistent na doučování? Funguje to s ním?“

„Hodně mi pomohl.“ Myslela jsem na to, jak se mnou včera vyrazil za dobrodružstvím. To táta nejspíš na mysli neměl, ale Donavan mi pomohl i s úkoly do školy, takže jsem mluvila pravdu.

Zastavili jsme se přede dveřmi mého přívěsu. „Jdeš dál?“ zeptala jsem se.

„Musím jet domů a něco si dodělat.“

„Dobře, já budu dělat úkoly tady.“

„A vrátíš se domů včas.“

„A vrátím se včas.“

Táta odešel a já lehce kývla hlavou. To bylo v pohodě. Neříkal nic o přesčase na place a neměl potřebu mi připomínat, kolik úkolů bych dneska měla mít hotových. Možná mu docházelo, že to zvládnou.

Otevřela jsem dveře a čekala, že i přes naši dohodu tam uvidím sedět Donavana, ale nebyl tu. Rychle jsem se zbavila make-upu s myšlenkou, že se tady každou chvíli objeví a já budu muset strávit čtvrtý večer v řadě jako zombie. Ale vůbec nedorazil.

Fajn. Zachránil mě s tou matikou, když mu zavolala Leah, ale jinak se držel naší předchozí dohody a nechával mi prostor. Budu mu muset poslat fotky vyplněných stránek.

Shodila jsem boty do kouta a pak jsem si prohlédla svoje kolena. Svítla rudě a do zítřka nepochybně zmodrají. Potřebovala jsem led.

Našla jsem Aarona, jak sedí na stoličce před přívěsem svého táty a upřeně zírá do nějakého sešitu. „Pššt. Jak bych tady mohla přijít k nějakému ledu?“ Ani jsem si nebyla jistá, jestli někde nějaký máme.

Aaron se trochu lekl, ale pak se na mě usmál a vstal ze stoličky. „Led ti seženu. Chceš ho do kelímku?“

„Nejlepší by byl pytlík.“

„Dobře, hned jsem zpátky.“

„Půjdu s tebou.“

„Tak jo.“

Po cestě se mě zeptal: „Máš profily na sociálních sítích, víd?“

„Jasně. Proč? Chce tvůj táta, abych ten film víc propagovala?“ Snažila jsem se vymyslet, jak bych to mohla udělat.

Neměla jsem mraky sledujících, zdaleka ne tolik, kolik jich měl třeba Grant, ale doteď jsem nezveřejnila vůbec nic. To bych mohla změnit.

Aaron se podíval do země, jako by se styděl. „Ne, jenom jsem si říkal, jestli bych si tě mohl přidat.“

„Aha! Ano, samozřejmě.“

Vytáhl telefon a já jsem mu ukázala svoje profily. Chvilí něco ťukal do displeje a potom schoval mobil zpátky do kapsy.

„Já u sebe telefon nemám, ale přidám si tě, jakmile se vrátím do přívěsu.“

„Díky!“

Obešli jsme kostel. Vzadu za ním bylo připravené občerstvení a uviděla jsem tam Grantova agenta, jak něco uzobává ze stolu. Aaron si povzdechl.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„Peter je hrozně otravný, pořád se motá kolem a věčně má nějaké požadavky.“

„Jaké požadavky?“

Jako kdyby si uvědomil, že řekl víc, než by měl, Aaron zavrtěl hlavou a odpověděl: „Ale, nic zvláštního. Věci, které chce skoro každý agent.“

Zajímalo by mě, jestli moje agentka taky měla nějaké požadavky kromě toho všeho, co do smlouvy nechal přidat táta, jako pauzy navíc a žádnou práci po desáté večer.

Došli jsme až ke stolu a Peter vzhlédl, když si nás všiml. Kývl na Aarona a mě si prohlížel od hlavy k patě, jako kdyby mu bez zombie make-upu nedocházelo, o koho jde. Jen jsem se usmála.

„Hned jsem tu,“ řekl Aaron a zamířil ke kovové skřínce na kolečkách. Otevřel dvířka na přední straně, ale pak se rozhlédl kolem, když si uvědomil, že nemá do čeho led nabrat. Zvedl na mě ukazováček a někam odběhl.

Připadala jsem si trochu divně, jak jsem tam tak mlčky stála vedle Grantova agenta, a tak jsem začala zkoumat občerstvení. A i když jsem neměla hlad, vzala jsem si kelímeček jogurtu a začala ho jíst.

„Máte nějakého publicistu?“ zeptal se mě Peter. Samozřejmě věděl, kdo jsem.

„Hm...“ Vlastně jsem si nebyla jistá. Moje agentka možná o někom takovém mluvila.

„Potřebujete publicistu,“ prohlásil Peter. „Aby zapracoval na vaší image.“ Sáhl po jahodě v čokoládové polevě a pak i se svými opálenými nohama v žabkách odkráčel.

Po pár minutách se objevil Aaron s asi pětilitrovým zavíracím pytlek ledu, který jsem ho ani neslyšela plnit. „Jsi v pohodě?“ zeptal se.

„Jo.“

„A na co je tohle?“ Zaklepal pytlek.

Vzala jsem si ho od něj. „Mám trochu otlačená kolena. Ty lavice jsou tvrdé.“ Ukázala jsem si přes rameno. „Měla bych jít dělat věci do školy. Díky za ten led.“

Když jsem se vrátila do přívěsu, nějakou dobu jsem s ledem na kolenou pracovala na úkolech, než mě vyrušila jedna myšlenka. Znovu a znovu jsem klepala tužkou do papíru. Telefon jsem měla položený na sedačce vedle sebe. Proč se mě Peter ptal na publicistu? Objevilo se toho o mně víc než jenom ta hrozná fotka a komentář, které jsem už vidě-